

— és be akar jönni hozzám. A folyosón találha százszor lehetetlenségeket követelünk is!

A tizenkettedik órában végre a „közjogi ellenzék” komolyabb elemei is megszólaltak. Apponyi Albert gróf és Andrássy Gyula gróf.

Apponyi Albert gróf beszédéről és a benne felállított követelésekről eltérhet talán egyben és másban a véleményünk az Andrássytól, annyi azonban mindenesetre kétségtelen, hogy harci riadónak az Apponyi gróf beszéde, igazság szerint, nem minősíthető. Az természetes, hogy éppen a béke érdekében az Apponyi posztulátumait az utolsó szónak tekinteni nem óhajtjuk. Hiszen már a kívánságainak természete is magával hozza a megbeszélések és tanácskozások feltétlen szükségességét, mert hiszen néhány követelése éppen megfelelőbb nomenklaturák és formulák szövegezésére vonatkozik, ami csak kölcsönös eszmecsere útján lehetséges.

Andrássy Gyula gróf is tőle telhetőleg hozzájárult a béke ügyének előbbre viteléhez. Mai nagyszabású beszédének érdeme szerint való méltatásától e pillanatban igazán csak az események torlódása tart vissza. Justh Gyula hibás taktikájának bírálata mindenesetre egyike a legbrilliansabb parlamenti offenzíváknak, melyeket a magyar képviselőházban valaha hallottunk.

Az a kérdés, hogy Apponyinak és Andrássynak békét célzó törekvéseit megszívelik-e Justhék? Ettől függ, hogy béke legyen-e vagy harc? Akár béke, akár harc árán, de parlamenti rend legyen! Ez a köz érdeke, az abszolút többség leghőbb kívánsága, amely ellen nincs közjogi kifogás, nincs halogatás és nincs appelláta.

Adja el a város az ujszegedi villatelkeket.

— Indítván a januári közgyűlés előtt. —

(Saját tudósítónktól.) Az ujszegedi villatelkeknek eladási kérdése régóta foglalkoztatja már Szegeden a polgárságot és a város hatóságát. A városnak tudvalevően Ujszegeden terjedelmes birtoka van, ez a birtok azonban kellőképpen nincsen kihasználva és az a körülmény, hogy a város eddig nem adta el az ujszegedi földjeit, lehetetlenné tette Ujszeged fejlődését.

Az akció, amelynek célja, hogy a város ujszegedi villatelkeit megfelelő örök áron eladják, mindenképpen előnyös. Előnyös a városra azért, mert a megállapított vételáron felül több mint negyedmilliót kapna, előnyös azért, mert nyomban előmozdítaná Ujszeged fejlődését és a város polgársága ahelyett, hogy a környékbeli fürdőtelepeken építene saját tulajdonát képező nyaralókat, ezt Ujszegeden tenné meg és akkor rövidesen ez a nyáron kellemes tartózkodást nyújtó városrész megfelelné a rendeltetésének: minden tekintetben üdülőhelye lenne Szegednek.

Az ujszegedi villatelkek átadása most ismét napirenden van. Százötven törvényhatósági bizottsági tag indítványt nyújtott be szombaton. Ebben az indítványban, amelyet többek között Lantos Béla, Perjéssy László, Perjéssy Mihály dr, Wimmer Fülöp, Pillich Kálmán, Pap Róbert dr, Végman Ferenc dr, Várhelyi József, Wagner Gusztáv, Kovács János, Kugler Albert, Deési Béla, Vajda Béla, Gerle Imre dr, Frankl Antal, Pálffy József dr, Pálffy Dániel, Somlyódi István dr, Tömörkény István, Kass János, Kárpáthy Károly dr, Ditrői Nándor dr, Gróf Árpád dr, Kovács József dr, Lippay György dr, Fajka Lajos dr és Szivessy Lehel dr. irtak alá, arra kéri az aláírók a város törvényhatósági bizottságát, utasítsa a tanácsot, hogy a februári

közgyűlés elé az ujszegedi villatelkeknek örök áron való eladása tárgyában részletes javaslatot terjesszen be. A közgyűlés minden bizonnyal magáévá teszi az indítványozók intencióit és ezuttal az indítvány elfogadásával elő fogja mozdítani Ujszeged fejlődését.

A közgyűlés elé terjesztendő indítvány szövege a következő:

Tekintetes törvényhatósági bizottság!

Ujszeged fejlődését, haladását — éppen úgy, mint városunk többi városrészeinek fejlődését, haladását, előmozdítani, biztosítani kötelességünk.

Ezen fejlődést nagy mértékben előmozdítjuk azáltal is, hogy az ujszegedi villatelkeket örök áron eladjuk s így módot nyújtunk arra, hogy mindazok, akik itten telket vásárolnak, sajátjukra — így nem sajnálva a befektetést — nvári lakokat építhessenek; ezzel elérjük azt, hogy városunk számos családjára nem Horgoson, Királyhalmán, Palicsos stb. vásárol telket és épített nyaralót, hanem itten Ujszegeden, városunk e kedves, szép és egészséges részén. Így be fog az is következni, hogy a fürdőre való elutazást sokan felcserélik az itteni kellemes nyaralással.

Ezen igen helyes városfejlesztési politikát rendkívül fontos pénzügyi érdekek is támogatják; e villatelkeknek örök áron való eladása — a bérlet lejártáig, vagyis 12 év alatt — a megállapított 403.815 korona vételár mellett még jóval több, mint 250.000 korona többlet bevétellel növelné városunk jövedelmét; e tekintélyes összeg pedig figyelmet érdemel akkor, amikor városunk kiadásai folyton emelkednek.

Az itten röviden elmondottak alapján tisztel indítvánvozzuk, mondja ki a tekintetes köztörvényhatósági bizottság, hogy utasítja a tekintetes Tanácsot, miszerint az ujszegedi villatelkeknek örök áron való eladása tárgyában a február hónapban tar-

Késő este fekiüdt le, kora reggel kelt fel, állandóan őrizte a két ápolónőt, de ott fent lakott mégis teljes négy hónapig.

Stefi: Négy hónapig?

Niki: Négy hónapig. Igen, teljes négy hónapig. Én már egy hónapja lábadozó voltam, már szinte teljesen egészséges voltam, az ápolónőket elküldtük és az inasom szolgált ki, már sétálni jártam, már kilovagoltam és ő még mindig ott lakott. Miért?

Stefi: Miért?

Niki: Miért? Ezt kérdeztem tőle én is: reggel és délután; és este... Miért? Azért, barátom, mert szégyelt lejönni, szégyelt leköltözni, szégyelte kiadni azt a parancsot, hogy az ágyát hozzák rendbe és a holniját hozzák le. Ő — mondta — nem tudja elviselni azt a gondolatot, hogy az egész ház tudja, hogy a ház ura és asszonya ismét megkezdtek házasságukat. Ő nem tudja az anyámnak azt mondani, hogy ezentúl lent alszik. Ő nem tud a gyerekei szeme közé nézni, ha azt kérdezik, miért megy le, miért nem alszik többé a szomszédságukban. Ő nem türi a cselédek pofáit...

Stefi: Oriási!

Niki: Hihetetlen, mi? Vannak ilyen aszszonyok, barátom. Ez olyan szemérmes, mint egy tizenhét éves leány... Olyan szemérmes, mint az esküvőnk napján volt, pedig

nincs még két ember, aki úgy szeretné egymást, mint mi.

Stefi: Igen. És?

Niki: És? Én kértem; könyörögtem neki, udvaroltam neki. Nem használt. A végén — elcsábitottam.

Stefi: Tessék?

Niki: Elcsábitottam, barátom; elcsábitottam a feleségemet. Előbb arra kértem, jöjjön le hozzám éjjel, ha már mindenki elaludt. Nem, mondta, azt nem teheti, mindenképpen keresztül kellene mennie egy szobán; vagy az anván ébredne föl, vagy a gyerekek; megkérdeznék, hová megy; az inasom is itt alszik a szomszéd szobában... Tehát ezt nem. És meddig akar így élni? Ő nem tudja, ő nem tehet róla, majd lesz valahogyan... Azonban sehogysem volt. Megkértem tehát, jöjjön le hozzám egyszer délután, amikor én hivatalosan orvosi tanácsra aludtam. Ekkor csendes a ház; meleg szeptember vége felé az idő, ilyenkor mindenki a szobájában van... Lejött és elcsábitottam.

Stefi: Igen. És?

Niki: És... hát abba beleegyezett, hogy néha, néha, ha a ház fele nincs otthon, a másik fele a szobájában van, akkor leszökik hozzám. Le is szökött egy párszor, amíg meg nem történt a baj; lábujjhegyen, lopózkodva, szivdobogva jött, mintha találkára

ment volna, ijedezett, hallgatózott. Elragadó volt. Kedves. Fialatos. Szép. Mámoritó.

Stefi: Igen... de micsoda baj volt az, amiről...

Niki: Micsoda baj? Hát ez. Egy délután lelopózott hozzám. Teljes csend volt az egész házban. Én boldogan vártam. Elragadó volt. Nálam volt vagy egy félóra, amikor egyszerre azt mondja, hogy a hálószobánk ajtaja előtt a folyosón suttognak. Dehogy, — mondom én — ez képzelődés. De igen, — mondja ő — bizonyosan úgy van és halk lépéseket vagy csuszogásokat is hall. Nem tudtam megnyugtatni. Feláll, kifelé megy, én megyek mögötte, kinyitja az ajtót; az ajtó előtt ott áll az anyám, a két gyerek, az inasom, a portás, a francia kisasszony, a szobaleány és a kocsis.

Stefi: Nem értem. Hát hogyan?...

Niki: Hát így: — a kocsis észrevette, hogy a pincénk ablakán füst jön ki. Ott ég valami. Szalad a portáshoz. A portás keresi a házvezetőnőt, annál van a kulcs. Az nincs otthon. A pincének van még egy kulcsa, az be van zárva valami szekrénybe, a szekrény kulcsa a feleségemnél van. A portás a szobaleányhoz szalad, a szobaleány be az anyámhoz, az anyám a kis szobában nem találja a feleségemet, azt hiszi, hogy a gyermekeimnél van. Ott nincs. Siet le a földszintre — mögötte a megijedt gyerekek és a francia kisasszony